

Джуді Довгапанчоха

Книжки, книжки, книжки. Купи книжок. Кілометри книжок. Гори книжок. Наплічники книжок. Вежі книжок. Години книжок.

Джуді Муді читала книжки на горішньому поверсі свого ліжка. Джуді читала книжки в наметі Клубу жаб'ячих дзюркунців. Джуді читала вголос Миші «Кішкоккрилих». Вона читала «Інспектора Мухолова» Щелепам, її венериній мухоловці. Коли вона читала Стінковій

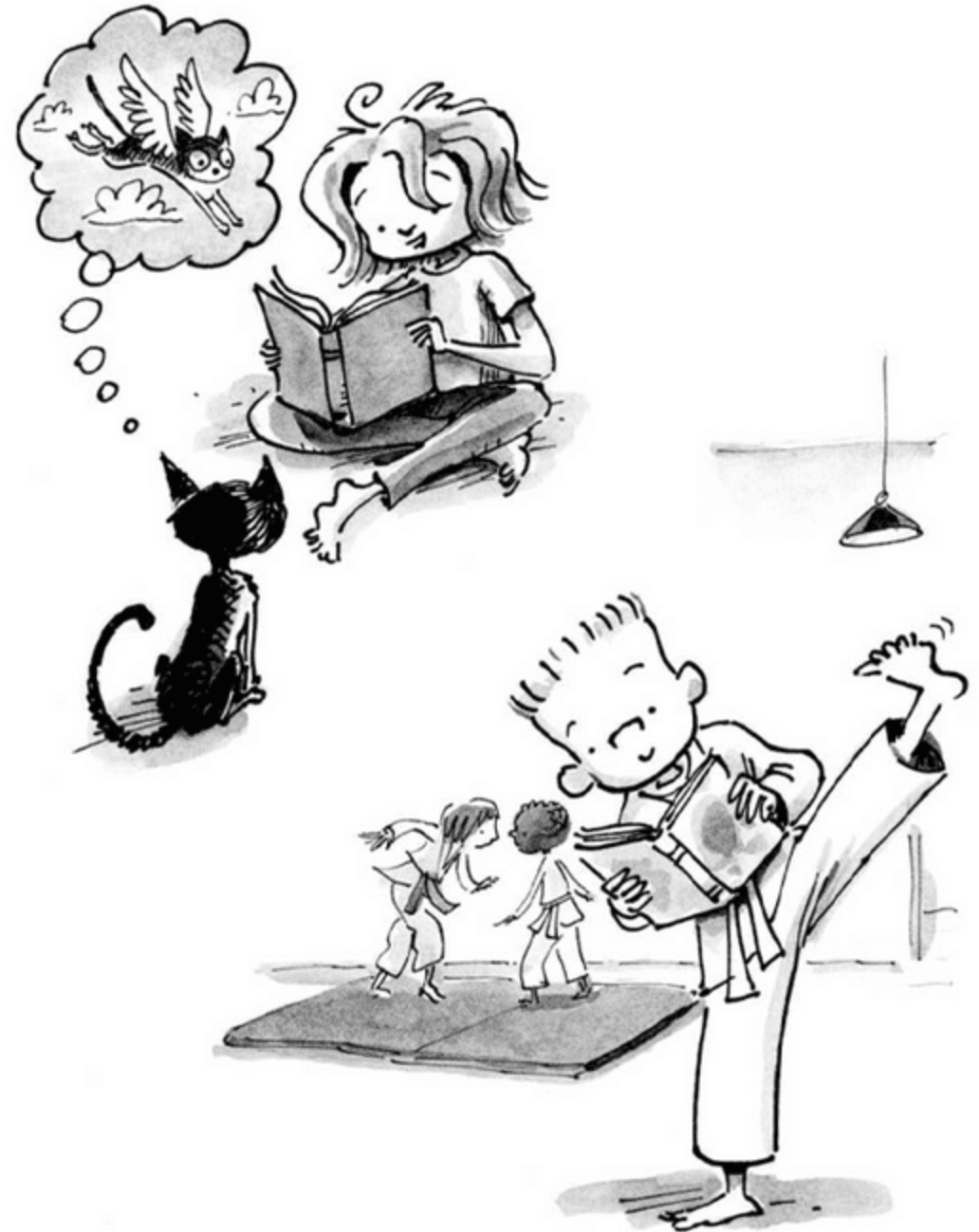
морській свинці, Астро, то бачила, що йому подобається «Світ очима Хамфрі», хоч Хамфрі й був хом'яком.

Вона, Джуді Муді, була книжковою пожирачкою. Книжковою чарівницею. Книжківницею!

Стінк також читав книжки, книжки і ще більше книжок. Він читав в автобусі. Читав на тренуванні з карате. Читав на перервах засідань Суботнього наукового клубу.

На кожну прочитану книжку він писав нотатки на липучих аркушиках — це допомагало йому запам'ятовувати: іспанські слова з «Хуани та Лукаса», розгадані Тіммі Провалом справи, вірші з «Мокрого цементу».

Та Стінк був не лише суперчитачем, він був ще й блискавично швидким, коли йшлося про дзумкотливу кнопку. Бззз! Він

тренувався за сніданком. Бззз! Він тренувався на задньому сидінні в авто. Бззз! Він тренувався у ванні.

— Лише подумай, Стінку. За тиждень ми будемо в «Зоряних доріжках», де відбудеться перша «Вибухова книжкова вікторина» в історії школи імені Вірджинії Деер.

— «Книжкові хробачки» круті! — підняв руки догори Стінк.

— Так, ми такі! — Джуді дала Стінкові двома руками «п'ять». — Але перемогти іншу команду буде непросто.

— Ми вже виграли три гри. І перемогли всі команди друго- і третьокласників у нашій школі! — хвалився Стінк. — Ми непереможні!

— Не зовсім так, Стінку. Ми перемогли в останній грі, бо інша команда... знаєш... вимушено вибула.

— О так! Один із гравців виблював свою відповідь, побіг у туалет, і йому було надто погано, щоб вертатися до гри!

Джуді скривилася.

— Не нагадуй мені.

— Нам усе ще треба прочитати мільйон книжок до суботи, — сказав Стінк.

— Два мільйони, — поправила його Джуді. — Маємо прочитати чимбільше книжок зі Списків книгознавців №1 і №2.

Вона звисила голову з ліжка, читаючи «Пеппі Довгупанчоку».

— Чому ти читаєш догори дригом? — запитав Стінк.

— Пеппі так робить! Просто клич мене Джуді Довгапанчоха. Загальновідомий факт, що, коли кров приливає до голови, це допомагає мозку.

— Хто це каже?

— Це каже колега, книжкова хробачка Джесіка Фінч.

— Гадаю, краще мати суперсилу, — мовив Стінк. — Щоб, коли прикладаєш книжку до голови, усі слова одразу залітали тобі в мозок.

— Грандіозно! — погодилася Джуді, не відриваючись від книжки.

— Мозковий штурм! — оголосив Стінк. Він побіг до своєї кімнати й повернувся, вбраний у свій плащ від костюма Супер Стінка. Стікери були розклеєні по всьому

плащі. — Суперстікермен поспішає на допомогу!

А тоді їх покликав тато:

— Час вечеряти!

Джуді зі Стінком, з книжками під кожною пахвою, побігли вниз сходами. Стікери з нотатками злітали зі Стінкового плаща, як хлібні крихти на стежині.

— Це щось новеньке, — сказала мама, помітивши Стінковий плащ.

— Подобається? Я пишу нотатки по всіх книжках, які прочитав. Це допомагає запам'ятовувати. Я називаю його Плащ Правильних Відповідей.

Стінк розгорнув «Супервухо» і догортав до восьмого розділу.

— Мені шкода, але за обіднім столом не має бути ніяких книжок, — попередив тато.

— Але мені треба дізнатися, що сталося зі Супервухом, коли вона пішла ночувати до подружки.

— Тато має рацію, — втрутилася мама. — Я всіляко підтримую читання, але зараз час для сімейного спілкування.

— Ми мусимо продовжувати читати, щоб підготуватися до «Вибухової книжкової вікторини»! — сказала Джуді. — Наша команда, «Книжкові хробачки»,